

מכתבים

בושתפנים לו ולעם המאמין בו. התשלום ההיחיד שיוכל היה להיות, ואם בכלל אפשר לשלם עבור דבר כזה, הית לולא היו מסקרים את העיר העתיקה בה מת בני, והיו משחררים את הר הזיתים אשר בו הוא כבוד, והיו יכולים לעלות ולהשיח תחם על קברו מסעם לפעם.

זיסקינד אברמוביץ, ירושלים
איני יודע מה גרם לכך שתורידו את מסכת הדי אויסקיביות מעל פרצופכם, אולם לאחר הנלי יונות האחרונים כבר ידוע לכל, כי אינכם אלא שופרים של אצל" ותנועת-החרות.

גבי בן דוד, חיפה
שלא להזכיר את מקי"י.

בגוריון, שנירש את צבאות ערב (בלי עזרת אף אחת) הקים את המדינה (בעזרת פולל בונה, המבשר ושיי) השים עצמו משיח וייתר עליו. זה ברוב ענוותנותו על תואר אלהים... הוכל לסלוח לשלמה בן יוסף, הרגו המלכות הראשון, על אשר בעלותו במעלות הנדרס העין לצעוק כלפי ההיסטוריה: "היחידים נכסו" (במקום "היחידים"). הייסלח לך בגור, לנכר ולחבריהם על אשר נירש את הבריתים וסללו את הדרך למדינה ללא רשותו ונגד רצונו? הרי תוך כדי כך מנעו מראשו את כתר נירוש הבריתים... לשם כך הם ניר לחזקים עבריים למאסר, עניוים, נלוח... והסניו את אלטלינה.

האם מתקבל על הדעת שאדם כזה יכיר גם בהם בתור מקימי המדינה? יחלוק מכחר, "משיחיותו" גם להמז הוא יודע דבר אחד: "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"!

אליהו דיין, תל-אביב

מחלה אינה פשע

העולם הזה (840), מתלונן שהפכו את כלא עכו לבית משוועים.

כאשה שאחיה נפגע בנפשו במלחמת השחרור, יודעת אני מה קשה ואומללה מחלת נפש... והנה בא מר אברני, אדם מרובי למרי המהליע נגד כל עול בדרך כלל, ומתבטא כאחר מאנשי רחוב, שכשהם רוצים לנקוט בלשון השמצה הם קוראים למישהו משווע. האם לא יכול היה מר אברני לכתוב "בית חולי נפש" לא צריך לקרוא להם משוועים או משוועים — הם חולים שמחלתם היא בירוק כמו כל מחלה אחרת, אלא שמחלה זו נקי ראת מחלת נפש.

אחות כואבת, ירושלים
התנצלותו הכנה של עורך העולם הזה.

המושג במקום הדא-נכון

אמנם סיסרתי פעם את האנקדוטה של ביסמארק והעיתונאים (העולם הזה 841), אבל הרבה זמן לפני תקרית בגוריון-רונבולס. תסכימו עמי, שעובדה זו משהחלטתי את טעמה של היריעה. עלי לצייין שאחרי המקרים הזאת לא הייתי מספר בדיחה מסוג זה, שכן, לדעתי, אין הנמשל דומה למשל.

אורי קיסרי, תל-אביב
עורך מדוח אנשים, שלא יכול היה להתאפק, מבקש את סליחת ביסמארק, בגוריון ועורכו הראשון של העולם הזה.

גיר הנשיקות

מעורי עוד לא קראתי כל כך הרבה שטויות כמו במחקרו המני של אמנון קנו בעתון האמריקאי שאתם מוכרים אותו (העולם הזה 841). את נשי קתי הראשונה קיבלה נערה בת 14 (ולא כפי שכר תב קנו, בת 16).

שלמה סקה, תל-אביב
כל המקדים, הרי זה משובח.

אסורין וההר

איני יודע אם הר התבור, "בא אל" כל שנה, כפי שציין העולם הזה (842), אך אין זה נכון כלל שאני הכרתי את המסלול ושר, המשתתפים לא. לא ערכתי השנה אימונים רבים על המסלול, ואיני מסוגל לעבור אותו, "כלי היסוסים" גם בליה (הני מאהל זאת לעורר מידר הספורט) השנה עברו במעט כל המשתתפים את דרך המרץ כאימון המשותף שאורגן על-ידי המועל.

ישראל אסולין, באר-שבע
עורך הספורט סטה מן המסלול.

אדם חשוב

ברכותי להכביות למיכאל אלמו על ראינו המי יוחד, ושקף שיתחו עם זיוא נאביו המספורים, מדוישית עם ננפסר למתני כיצד קושרים לשיח עם אדם חשוב. הדבר הראשון שלמדת מן המאמר המלבב הוא ערך המושג, "מממ".

רחל רבינוביץ, קרית מוצקין
מממ...

אוי, בנים

היה משונה מאד לראות את חתמתי ידו של אורי סלע, בן דגניה ב', תחת מאמר אנטי מפא"י חריף (העולם הזה 842).

בנים גדולי ורוממתי...
משה בן-פורת, ירושלים

טיפה רתית

במרוך במדינה (העולם הזה 835) קראתי אודות הנבי נחמה לבנטל שקנתה מקרר חשמלי בדולארים וסרבה להעיד במסגרת כל עוד לא נועדה עם רבי הניד.

...הרי מקרה דגן הוא כטיפה בים השחיתות. כל פשעה של הנבי לבנטל, כפי שאתם עצמכם הצבעתם על כך, הוא שאין לה קרוב ומורע ביבשת אמריקה שיספיק לה מקרר חשמלי בלי דולארים. וחממה של ילדת ירושלים בת ה-61 שלא זכתה בכל שנות מני ריה בבירה להגיע לאושרו של כל "אדון" מסוגע במדינה... בושו לכם שנאתכם במקרה של ישישה בת-ירושלים הסרת מנן אלמנטרי, וגורו מלענכם הדיני לשכונות הדתיות הראשונות שהוקמו מחוץ ל-חומות העיר העתיקה לפני שאבות מנהיגי ישראל הוכחים חלמו לעלות ציונה.

הלל לוין, ירושלים
הכתבה, שהופיעה תחת הכותרת "דת", התכוונה יותר להחלסת הרב, שיעץ לא למ"סור עדות, מאשר לעצם קניית המקרר.

דיוק מעד דב

רבותי, קרה לכם משהו. אם זכרנו אינו מטעה אותי הצטיינתם פעם בדיוקנות באיפורמציית שלכם, אולם, בכתבת השער שראיתם משום מה לנכון להקדיש לי (העולם הזה 842) נפלו שתי טעויות: (א) אותו חבר ללימודים שנחן את המכונית באלכ סגדריה לא היה בנו של הרמטכ"ל (עוסמן אל-הדרי) אלא בנו של מושל העיר (ואו) עברדאל-חאלקססונה, כלום מוכיר הלינה הערבית ומשי קיפה דאדשי באוים. (ב) הנדרס לא מת כלל וכלל — הוא רק נפצע. עד כמה שאני יודע, הוא מוכר ערין כרטיסי הנקלה במחנת רמלה של אלכסנדריה. שלום כהן, הוטה, תל-אביב

מעפל הפיס או המילווה העממי?

מוז האלות

חשבתי הרבה על ההתנסלות השפלה שבוצעה נדרכם. אין זו ההתנסלות הראשונה (ואני חושש שגם לא האחרונה) על העולם הזה, שבעונו זה הוא אחד המכשירים המעטים העומדים למכשול בדרך של משטר של דיכוי חופש הדיבור המפיל דיקטטורות מוסריות.

...המתנפלים השפלים שברו את אבריהם של שני העורכים — אולם ההקונו לשבור את עמוד השדרה של רבבות קוראי העולם הזה, מיטב הנר ער שלא ישלים לעולם עם מזימות שולחיהם. הדי נגה הסובה ביותר עבור העולם הזה היא אירגון איבור זה מסביב לעתון בצורת חוגי קוראים שיד ריכוז את העתון בדרך, ייעצו למערכת בקביעת הקו של השבועון וישמשו חומה חיה נגד המי זימות לחיסול משלט חשוב זה.

יחיאל יערי, תל-אביב
נודעוועתי. הייתי אחד מאנשי נכעתי שנשאו את הלונקה של אורי אברני, אחרי שנקצר על ידי צרור של מכונית וליה מצרית. היינו בלונג משוכ נעים או שאנו רואים אותו בפעם האחרונה. זו היתה גם דעת החובשים.

האם הבריונים השפלים והפחדנים שהיכו את אורי אברני מכות רצחניות באלות מסרו דרייה לעצמם מה עלולה היתה להיות תוצאת התנסלות זו על אדם שהוא נכה מלחמה כשה?

איש גבעתי, תל-אביב
חיפשתי לשווא בעתונים העבריים הנכבד ראצית כלשהי על המעשה הבויו. החלטת הנינו של אני דת העתונאים (העולם הזה 842) היתה מנוחכת, ואסילו אותה לא סרספו העתונים. כיצד, למשל, היתה אגודת העתונאים מניבה לו התקיסו בצורה זו את עורך הארץ או עורך מעריב?

יהודה כהנא, ירושלים
אני מציע לפרוד בימים אלה מכצע החתמה עמי מי על העתון — לרגל התקפת כוחות השחרור נגד קרדשת חופש הדיבור...

שלום ומיר, תל-אביב
הנכם קרבנות המלחמה על חופש הדיבור — המשיכו במלחמתכם הציונית!

עוררדין עמירם חרלף, חיפה

בין דם דרם

מה פשר החינוף והלשון הרכה בה נהנתם כלפי בגוריון בהעלוקה פרשת ההכרה בחללי אצל"ל ונח"י (העולם הזה 840)? ואם כבר נהנתם כך, הנעיתם לפחות?

דרור ב. ד. רמתין

עדיין לא.

אני אביו של אהרון אברמוביץ, אשר נפל בש-עת ההתקפה על מלון המלך דוד, מודה לכם על מאסרכם. אולם ברצוני להעיר שכני לא נהרג בעיר העתיקה. הוא נפצע בנסיגתו לאחר הפעולה במלון המלך דוד, ומת בעיר העתיקה. תודה לאל, הנני מפרנס את עצמי ולא נוסף למעמס על משפחתי. אי הכרה בקדושים אשר העולם כולו יודע שרק בזכותם הגיע מר בגוריון ושריו לכנסת, היא

העולם הזה

השבועון המצוייר לאיפורמציית

פסקו השבוע

ויקחנה ה' מאחורי הק"ריילרס ויאמר לו לך הינבא בכותרות עיתוני הערב.

הכמת הדור

"טובים השנים מן האחד", אמר האקדח לכוס-ההתרעלה.

לשקר אין רגלים, אמר

שר התעמולה ונכנס לקא"דילק.

"אין טוב בלי רע", אמר

הנהג הצבאי כשקיבל הזמנה למשפט אחרי שדרס את

הרס"ר.

"צוחק מי שצוחק אחרון",

אמר הנקניק המורעל לחתול.

"מי שבישל את הדיסה יא

כל אותה", אמר הילד לאמו.

"לכל דבר יש גבול", אמר

לוטר המכס למברית.

"טעות לעולם חוזרת",

אמר האב כשגולד לו ילדו לעשירי.

העורך הראשי:
אורי אברני
ראש המערכת:
שלום כהן

העולם הזה

עורך משנה, כיתוב:
אורי סלע
הכתב הראשי:
עמנואל סרת

השבועון המצוייר לאיפורמציית

רחוב גליקסון 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "א.ה.ל.")
ת.ד. 138, טל. 26785
מען המברקים: "עולמפרס"
מיר"ל: העולם הזה בע"מ
מודפס:
דפוס ישראל בע"מ, ת"א

חמ" 843 שנה 17

"א בפבת תשי"ד

17. 12 '53

2/4 י' 2

לפני ארבעה חודשים החליט העולם הזה כי השפעתו המעשית והפוטנציאלית של ג'ו מקקארתי על גורלך שלך הגיעה לממדים כאלה שחובה הוא להגיש לך דו"ח מפורט על שש זה. אין אנו נוהגים ללכת בדרכי זולתנו ולהעתיק מאמר מעתון זר, כי עתון זר אינו מגיש לקוראי את האיפורמציית הדרושה לך כישראל. למיכך הוטל על חוליית-חקר לאסוף את החומר, לקרוא את חצי תריסר הספרים ומאות המאמרים שנכתבו על נושא זה, לחבר דו"ח מקורי משלה.

אחרי חודש של חקירה השמיעה החוליה קריאת ס. או. ס. בכל החומר הרב חסר פרט עיקרי: יחסו של הסנאטור ליהודים ולישראל.

החלטנו לנקוט בשיטה הפשוטה ביותר. שיגרנו לג'ו מקקארתי מברק ארוך, שכלל, בין השאר, את השאלות הבאות: "מה זדתך על האנטישמיות בארצות-הברית? — מה זדתך על יחס יהודי אמריקה לקומוניזם? — מה מקומה של ישראל במאבק העמרי נגד הקומוניזם? — מה יחסך להענקת האמריקאית לישראל?"

כעבור חודש נוסף קבלנו תשובה של מוכירו של מקקארתי. הוא לא ענה על אף שאלה אחת, הודיע שלצער הרב אין הסנאטור מוצא זמן לענות לכל עתון לחד, אך שימציא לנו חומר מוכן מראש (במכונת הכפלה) בו עונה הסנאטור לחוג מצומצם על שאלות מובחרות. היה זה תכסיס מצויין: בדרך זו יכול הסנאטור להתעלם מכל שאלה שלא רתה נוחה לו, לענות על אלה שהיה מעוניין להגיב עליהן.

מאותו הרגע התפתחה חליפת מכתבים ערה. לחצנו על הסנאטור לתת תשובה ברורה, אך לשוא. לבסוף קבלנו תשובה אישית ממנו, כלהלן:

MEMPHIS, TENN., Sept. 2, 1953
JAMES H. McCLANAHAN, JR.
U.S. SENATOR
8 CLIKSON STREET
TEL-AVIV, ISRAEL

United States Senate
COMMITTEE ON
GOVERNMENT OPERATIONS

September 2, 1953

Mr. Uri Avnari, Chief Editor
Haolam Haseh
8 Clikson Street
Tel-Aviv, Israel

Dear Mr. Avnari:

Mr. Kiermas has just handed me your letter to him of August 20.

Unfortunately, the pressure of work here has become so great that I have had to discontinue the newsletter temporarily. There is a possibility that I may start sending it out again in the near future, and if I do, your magazine most certainly will be on the list to receive it.

With kindest regards, I am

Sincerely yours,

James H. McClanahan, Jr.

דומני שיש כאן דוגמה מושלמת בועיר אנפין של הטכניקה המהוללת של ג'ו מקקארתי. הנה הסממנים: הגישה הלבבית הכובשת לכבות, התמימות הכנה (כמעט), חוסר התשובה לשאלה האמיתית, ובמקום זה תשובות בשפע לדברים שאינם גוגעים לענין.

להעולם הזה לא נשארה ברירה אלא לזכות את הסנאטור מחוסר הוכחות. הוא קבע דו"ח, שהתפרסם בשבוע שעבר, שאין כל הוכחה לכך, שג'ו מקקארתי הוא אנטישמי. אולם שהחוגים שהצמיחו תופעה זו הם אותם החוגים שהצמיחו גם את האנטישמיות בארצות הברית, עליה גיש לך בקרוב דו"ח מאלף.

אורי אברני